

[Anne Grete Holmsgård]

nomiske forhold for de studerende, men der er også en række problemer i det.

For det første vil jeg godt påpege problemet med hele den private udlejningsmasse. Jeg tænker specielt på de private udlejningsværelser, hvor der ikke er nogen synderlig kontrol med, hvor meget der kan tages for de enkelte værelser. Den boligydelsesordning, der foreslås her, og som er helt parallel til den boligydelsesordning, man har for pensionister, vil betyde, at det vil blive meget dyrt gennem boligsikringen for alle de uddannelsessøgende, der bor på private udlejningsværelser – samtidig med at de studerende selvfølgelig vil få økonomisk gevinst af det også. Problemet er imidlertid, at der mangler kontrol med, hvor højt huslejeniveauet kan blive inden for dette område. Jeg har naturligvis ingen lyst – det tror jeg heller ikke SF har – til at pumpe offentlige midler ned i lommerne på de udlejere, der udlejer private udlejningsværelser.

For det andet mener jeg, der ligger et problem i, at der kommer til at opstå en ulighed mellem de uddannelsessøgende, der er tvunget til eller af anden årsag vælger at optage de dyre banklån, og de uddannelsessøgende, der især klarer sig økonomisk gennem et begrænset erhvervsarbejde. Når der opstår en ulighed her, skyldes det, at banklån ikke medregnes i husstandsindkomsten. Det betyder, at egenbetalingen, altså de 15 pct. af husstandsindkomsten, kommer til at blive højere for de uddannelsessøgende, der ikke optager banklån, end for dem, der optager dem, hvis man i øvrigt går ud fra, at de færreste uddannelsessøgende kan klare sig for ca. 28.000 kr. om året. 15 pct. af denne husstandsindkomst svarer til det, der er lagt ind i lovforslaget som mindstebetalingen i husleje pr. år, nemlig 4.200 kr. i leje.

Endelig vil jeg godt påpege, at et af de største problemer med hensyn til de uddannelsessøgendes boligsituation består i, at der faktisk næsten ikke bygges ungdomsboliger, samt at der ikke gives tilstrækkelig offentlig støtte til at nedbringe lejen i de ungdomsboliger, der allerede eksisterer. Jeg tænker på kollegier og andre ungdomsboliger. Der er faktisk en enorm mangel på muligheder for overhovedet at få et sted at bo. Det betyder bl. a., at mange unge bliver presset over i den private værelsesudlejningssektor.

Jeg mener naturligvis ikke, at man bare skal bygge ghettoer for uddannelsessøgende, men man kan udmærket bygge ungdomsboliger, der er integreret i almindeligt byggeri. Jeg hælder egentlig til at mene, at man hellere skulle give midlerne til et øget byggeri af ungdomsboliger, der var integreret i andet byggeri, og til at nedbringe lejen i de allerede eksisterende ungdomsboliger og kollegier, så lejen her kommer ned på et fast, lavt niveau.

Kalnæs (SF):

Jeg skal starte med at sige tak til boligministeren og til socialdemokratiets ordfører, fordi de i hvert fald erkendte, at der var et stort problem. Det var der flere andre der gjorde, men de gav også udtryk for, at der var muligheder i vore tanker her, og at man på et eller andet tidspunkt kunne tage noget sådant op og kigge på det.

Når vi har valgt fra SFs side at angribe problemet på denne måde, hænger det sammen med, at vi mener, at de uddannelsessøgende med de økonomiske forhold, de har, er en meget dårligt stillet gruppe i samfundet, vel faktisk den dårligst stillede. Ligegyldig hvilken situation man er i i samfundet, har man egentlig ret til at få det, der svarer til folkepensionens beløb, knap 30.000 kr. – undtagen hvis man er uddannelsessøgende. Man kan have arbejde, man kan eventuelt få arbejdsløshedsunderstøttelse, man kan få sygedagpenge, og man kan få folkepension. Kan man ikke få noget arbejde og heller ikke få arbejdsløshedsdagpenge, så kan man få bistandshjælp. Går man over på varig hjælp, kan man også få et beløb, der svarer til folkepensionen, knap 30.000 kr. Men hvis man i den situation siger: nu vil jeg hellere lære noget, så kan man altså kun få 13.000–14.000 kr. eller sådan noget. Det betyder, at uddannelsessøgende faktisk er stillet i den dårligste situation af alle her i samfundet.

Når man med stort flertal har vedtaget en ordning som den, der er vedtaget for pensionister, synes vi, det måtte være rimeligt at lave en ordning, der svarede til den også for uddannelsessøgende. Det var dog det mindste, man kunne gøre.

Når der bliver sagt, at man ikke har penge til det, siger man altså reelt, at de uddannelsessøgende må sejle deres egen sø. De må klare sig med de 13.000, 14.000, 15.000 kr. Vi